

וכן אם יש לה פתח בית האב, ואין לה אב —
 הרי זו בסקילה שלא על פתח בית אביה.

שלא נאמר דין פתח בית אב — אלא
 למצוה. אבל אין זה מעכב.

גמרא:

מנא הני מילי שאם היתה הורתה שלא ט-ב
 בקדושה ולידתה בקדושה — דינה
 בסקילה (49)?

אמר ריש לקיש: דאמר קרא בפרשת נערה
 מאורסה שזינתה: "וסקלוה כל אנשי עירה
 באבנים ומתה".

מילת "ומתה" מיותרת היא, ובאה לרבות
 שסוקלים גם את מי שהורתה שלא בקדושה
 ולידתה בקדושה.

ומקשינן: אי הכי, נלמד מהריבוי הזה, שאם
 התברר שהוציא הבעל שם רע — מילקא נמי

ולא דין מאה סלע אם הוציא עליה בעלה
 שם רע שזינתה בזמן אירוסייה, ונמצא הבעל
 שקרן, ועדיו שהביא היו עדי שקר
 זוממים (47).

והטעם, משום שפרשת מוציא שם רע
 נאמרה בישראל (48).

אבל, אם היתה הורתה [הריונה] של נערה זו
 שלא בקדושה, שהתעברה אמה כשהיתה
 נכרית, ולידתה בקדושה, שנולדה לאחר
 שנתגיירה אמה — הרי זו בסקילה. ובגמרא
 יתבאר הטעם.

ועדיין אין לה, לא הוצאה להורג על פתח
 בית האב, ולא תשלום מאה סלע מבעלה
 שהוציא עליה שם רע.

אבל אם היתה גם הורתה וגם לידתה
 בקדושה, שקודם נתגיירו אביה ואמה, ורק
 אחרי כן נתעברה אמה מאביה — הרי היא
 כבת ישראל לכל דבריה. ויש לה גם דין
 פתח בית אב, וגם דין מאה סלעים.

בת ישראל שיש לה אב, ואין לה פתח בית
 האב, כגון שאין לאביה בית.

48. כך כתב רש"י. ובתוס' רי"ד איתא, דהא דאין
 לה פתח בית אב, היינו משום שאין לה אב,
 שהרי אינה מיוחסת אחר אביה, כיון שהוא גוי
 והיא גיורת [אבל לגויים עצמם יש יחוס,
 כדכתיב: מרודך בלאדן בן בלאדן].

ובמאירי כתב דהא דאין לה פתח בית אב,
 היינו משום שאין אנו יודעים מיהו אביה. והיינו
 משום שהעכו"מ מזנים, אין ידוע מאיזו זנות
 נתעברה.

49. כתבו התוס', דקבעי הגמרא מנא הני מילי
 משום דכתיב "בישראל".

בקדושה כתב, שנסקלת על שער העיר. וכבר
 נתקשה המנחת חינוך, מה חילוק יש בין זה לזה.
 ובאמת איתא בברייתא לקמן [מה ב], שנערה
 המאורסה שזינתה שאין לה פתח בית אב,
 סוקלין אותה על שער העיר ההיא. ולשיטת
 הרמב"ם צריך לכאר, דהאי "אין לה פתח בית
 אב", היינו בהורתה שלא בקדושה ולידתה
 בקדושה, שאין לה הלכה של פתח בית אב.

47. הקשה הפנ"י, אמאי לא נקט נמי במתניתין
 שאינו לוקה אם נמצא שקרן? עיי"ש.